

Šu 107 (2) a Šu 125 (2) konk. ř. Předpis Šu 125 (2) konk. ř. (právě tak, jako předpis Šu 127 (2) konk. ř.), jest rázu v ý j i m e č n é h o a nelze ho proto obdobně na jiné případy rozšiřovati. Dlužno tudíž co do pořadu stolic postupovati podle všeobecného předpisu Šu 176 (2) konk. ř., ježto pro případy Šu 107 (2) konk. ř. není stanovena výjimka (tak také Hora l. c. a Voska »Řád konkursní« z roku 1926 k Šu 107 (2) konk. ř.).

Čís. 5727.

V tom, že otec v dědické žalobě na své nezletilé dítě neuvedl opatrovníka dítěte jménem, jest spatřovati jeho návrh na zřízení opatrovníka dle Šu 8 c. ř. s.

Kolisní opatrovník ustanovený pro pozůstalostní řízení není ustanoven i pro spor dědický.

Procesní úkony opatrovníka dle Šu 8 c. ř. s. nejsou prozatímními, nýbrž konečnými a nemohou býti odvolány později nastoupivším zákonným zástupcem.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, R II 19/26.)

V žalobě na svého nezletilého syna o neplatnost závěti uvedl sice žalobce, že žaluje svého syna, »zastoupeného opatrovníkem«, nenavrhl však, by mu byl ustanoven opatrovník. P r o c e s n í s o u d ustanovil žalovanému opatrovníkem Dra D-a. Usnesením, o něž tu jde, sprostil soud prvě stolice k návrhu žalobce Dra D-a úřadu opatrovníka a prohlásil řízení ve sporu zmatečným, počínajíc ustanovením Dra D-a opatrovníkem. D ů v o d y: Žalovaný jest nezletilcem a proto měla býti doručena žaloba jeho zákonnému zástupci. Žaloba jest však podána otcem žalovaného a proto nemohla býti doručena otcovskému opatrovníku, nýbrž opatrovníku kolisnímu. Avšak tento opatrovník měl býti ustanoven poručenským soudem, což plyne zřejmě z ustanovení Šu 280 obč. zák. a z ustanovení Šu 6 a 9 c. ř. s. Měl tedy býti žalobce ve smyslu tohoto ustanovení vyzván, by oznámil, kdo jest opatrovníkem žalovaného k projednání pozůstalosti, zejména když se jednalo o otázku pozůstalostního řízení, neboť v tomto sporu mohl zastupovati žalovaného jen opatrovník, který mu byl zřízen pro projednání pozůstalosti. Proto nebyl procesní soud oprávněn zříditi žalovanému opatrovníka a tento opatrovník, kterého ustanovil procesní soud, Dr. D., nebyl oprávněn žalovaného zastupovati a proto řízení od ustanovení opatrovníkem žalovaného Dra D-a jest zmatečným. R e k u r s n í s o u d zamítl žalobcův návrh, by byl Dr. D. sprostěn z úřadu opatrovníka nezl. žalovaného a by řízení bylo prohlášeno zmatečným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o to, zda procesní soud právem zřídil podle Šu 8 c. ř. s. opatrovníka nezl. žalovanému. K otázce té jest v souhlasu s rekursním sou-

dem přisvědčiti. Již ze žaloby bylo vidno, že ji podává otec jako dědic zákonný a na pořad práva odkázaný, proti svému nezl. dítěti, jako dědici ze závěti, o uznání neplatnosti závěti. Viděl tedy procesní soudce již ze žaloby, že otec jako zákonný zástupce dítěte nemůže je v tomto sporu pro rozpor zájmů zastupovati. V žalobě nebyl označen jiný zákonný zástupce dítěte, naopak byl v záhlaví žaloby při jménu nezl. žalovaného připojen dodatek »zast. opatrovníkem« bez udání jména opatrovníkova. Z tohoto obsahu žaloby nemohl procesní soudce usuzovati jinak, než jak usuzoval, totiž že žalobce činí návrh, aby procesně nezpůsobilému žalovanému, kerý postrádá zákonného zástupce, byl ustanoven opatrovník podle Šu 8 c. ř. s. Dalším předpokladem tohoto zákonného předpisu jest, zda bylo pro odpůrce strany k rozepři nezpůsobilé — tedy pro žalujícího otce — spojeno s prodlením nebezpečností. I tuto otázku právem rozřešil procesní soud kladně, vycházejí patrně z názoru, že otci, podávšimu žalobu proti dítěti o neplatnost závěti a odvolavšimu se na to, že byl poukázán na pořad práva, záleží na tom, by spor byl nejen do dané lhůty zahájen, nýbrž i uspíšen, by mohlo býti v řízení pozůstalostním pokračováno (§ 127 nesp. říz.), neboť jinak byl by otec nepodal žalobu již 27. června 1925, když měl lhůtu k jejímu podání až do 13. července 1925. Konečným předpokladem zákona jest, zda nezl. žalovaný postrádá zákonného zástupce. Ježto žaloval otec své nezl. dítě, neudav jiného zákonného zástupce, naopak, připojiv k jeho jménu jen všeobecné rčení »zast. opatrovníkem«, bylo na snadě, že si i tuto otázku zodpověděl procesní soud kladně. Žalobce ovšem nyní uvádí, že jeho nezl. syn byl tehdy zastoupen dědem Cyrilem K-em, jako kolisním opatrovníkem. To však žalobce věděl již při podání žaloby a přece tohoto opatrovníka neoznačil. Ze spisů procesních i pozůstalostních — jimiž byl důkaz proveden — možno pak důvodně souditi, že žalobce K-a neudal úmyslně, protože mu nebyl vhod a protože se snažil o jeho svržení. Z procesních spisů pak jest zřejmo, že žalobce jednal s Drem D-em jako opatrovníkem podle Šu 8 c. ř. s. zřízeným, jak při prvním roku, tak po podané odpovědi při prvním ústním jednání, ničeho proti němu nenamítaje a že teprve, když byl v pozůstalostním řízení ustanoven pro nezl. syna jiný a žalobci příjemný opatrovník Jan N., který byl ochoten závěť za neplatnou uznati, podal žalující otec návrh, aby Dr. D. byl z úřadu opatrovníckého sprostěn a by řízení bylo přerušeno, až nový opatrovník do sporu vstoupí. Uznával tedy ještě v té době sám, že až do té doby Dr. D. nezl. žalovaného platně zastupoval. Teprve při druhém ústním jednání navrhl žalobce, by celé předcházející řízení bylo prohlášeno za zmatečné, domnívaje se patrně, že by se tímto způsobem mohl zbaviti nepohodlných obran opatrovníka žalované strany. Tak tomu bylo s hlediska subjektivního. Ale i když se věc zkoumá s hlediska objektivního, zdali nezl. žalovaný v době podání žaloby skutečně jiného zákonného zástupce měl, dlužno dáti odpověď zápornou. Cyril K. zastupoval nezl. pozůstalého syna při projednání pozůstalosti u notáře, aniž byl soudem za kolisního opatrovníka ustanoven. Stalo se tak až dodatečně a mlčky tím, že soud přijal přihlášku Cyrila K-a »co opatrovníka zůstavitelčina syna«. Tím však byl

ustanoven kolisním opatrovníkem podle §§ 270 a 271 obč. zák. jen pro pozůstalostní řízení, jen jako opatrovník k činu (curator ad actum), nikoli pro dědický spor podle §u 126 nesp. pat., který teprve později byl zahájen. Při podání žaloby neměl nezl. žalovaný pro tento zvláštní případ, t. j. pro spor zvláštního opatrovníka po rozumu §§ 270 a 271 obč. zák. a proto právem procesní soud zřídil mu podle předpisu §u 280 druhá věta obč. zák., §u 112 j. n. a §u 8 c. ř. s. opatrovníka v osobě advokáta, ježto jde o spor advokátský. Opatrovník podle §u 8 c. ř. s. zastupuje stranu procesně nezpůsobilou ve sporu, dokud do něho nevstoupí zákonný zástupce, což se dosud nestalo. Jeho procesní úkony nejsou jen prozatímními, nýbrž konečnými a nemohou později nastoupivším zákonným zástupcem býti odvolány (srv. také Neumann k §u 8 c. ř. s. str. 450). Nebylo tedy důvodů, aby procesní soud Dra D-a z úřadu opatrovníka sprostil a dokonce celé předcházející řízení za zmatečné prohlásil.

Čís. 5728.

Obecní zaměstnanci.

Zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 na rok 1920 nestanoví určité služební doby.

Zákon o osmihodinové době pracovní neplatí pro obecní strážníky.

(Rozh. ze dne 4. února 1926, Rv I 1247/25.)

Žalobce, obecní policejní strážník, domáhal se na žalované městské obci odměny za práci přes čas. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce, obecní policejní strážník, domáhá se na žalované obci zaplacení za služební úkony, konané v době od 1. ledna 1920 do 30. června 1923 přes čas a také ve dnech, kdy měl míti klid, a opřel svůj žalobní nárok jednak o § 1 zákona o osmihodinové pracovní době ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. a čl. IV. čís. 14 min. nař. ze dne 11. ledna 1919, čís. 11 sb. z. a n., jednak o § 11 odst. VIII. zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920. Jest plně přisvědčiti nižším soudům, že zákon o osmihodinové pracovní době neplatí pro obecní strážníky. Zákon ten podle §u 1 (2) platí ovšem také pro podniky, závody a ústavy provozované státem, veřejnými nebo soukromými svazy atd., ať jsou rázu výdělečného, všeužitečného nebo dobročinného, ale obecní policie není právě takovým podnikem, závodem nebo ústavem, nýbrž jest orgánem obce k provádění veřejnoprávních úkolů, náležejících obci ve vlastním oboru působnosti, totiž vykonávání policie místní (§ 28 a § 32 čes. ob. zř. ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák.). Také z nařízení ministra sociální péče ze dne 1. ledna 1919, čís. 11 sb. z. a n. nelze pro názor žalobcův nic vytěžiti, neboť, praví-li čl. IV. čís. 14. že jako noční práce